

РЕШЕНИЕ

№ 3420

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1965** по описа за **2022** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

С Решение от 14.01.2022 г., по описа на Софийски районен съд, 112 състав, постановено по НАХД № 11117/2021 г. е отменено Наказателно постановление (НП) № 106 от 12.07.2021 г., издадено от Началник на ГПУ-С. към РДГП-Аерогари-ГДП-МВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ, на Е. Си-Н. Г. (G. E. Si-N.), [дата на раждане], канадски гражданин, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 600 лева.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение. Оспорват се твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице. Спазени били разпоредбите на чл. 42 и чл. 43 ЗАНН при съставянето на акта за установяване на административно нарушение, както на чл. 57, ал. 1 ЗАНН - при издаване на оспореното НП. Счита, че описаният състав на административното нарушение изцяло кореспондира с описаната в НП фактическа обстановка. От обстоятелствената част на АУАН и НП ставало ясно, че пребиваването било превишено с 22 дни, считано от

датата на изтичане на валидността на разрешението за пребиваване, цитира се и ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите към административния акт могат да бъдат изложени отделно от него в друг документ, изходящ от съдия орган. Моли решението да бъде отменено, а НП - потвърдено. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът Е. Си-Н. Г., чрез процесуалния си представител адв. К. изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представеното по делото писмено становище от 08.03.2022 г. Изрично сочи, че липсата на посочена дата на извършване на нарушението и противоречието между словесното описание на нарушението и посочената в наказателното постановление правна квалификация представляват съществено процесуално нарушение, налагащо отмяна на последното.

Представител на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, ХХ касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, подадена в преклузивния срок по чл.63а, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

В производството пред СРС е установено, че при осъществена на 04.07.2021 г., около 12:45 часа, гранична проверка, в [населено място], на ГКПП - Аерогара С. на Е. Си-Н. Г. (G. E. Si-N.), [дата на раждане] , канадска гражданка, с разрешение за пребиваване в Република България №701108912, валидно до 12.06.2021 г., при явяване за полет W64307 за К. се установило, че в последния 180-дневен период до конкретната проверка е напускала и влизала многократно в Р България и към момента на напускане на страната /12.06.2021 г./, е превишила разрешения срок за пребиваване с 22 /двадесет и два/ дни.

За това нарушение служител на ГКПП- Аерогара С. съставил АУАН от 04.07.2021 г., в който посочил за нарушен чл. 34 от ЗЧРБ. Същият бил връчен на нарушителя и подписан от нея.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 106 от 12.07.2021 г., издадено от Началник на ГПУ-С. към РДГП-Аерогари-ГДП-МВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ, на Е. Си-Н. Г. (G. E. Si-N.), [дата на раждане] , канадска гражданка е наложено административно наказание "глоба" в размер на 600 лева.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че не е посочена конкретна дата на извършване на нарушението, а вместо това, за такава е възприета датата на извършване на проверката. Приел е, че по своята същност, това е съществено нарушение на процесуалните норми и е самостоятелно основание за отмяна на оспореното НП. От друга страна СРС е приел, че е налице съществено противоречие между словесното описание на нарушението и приетата за него правна

квалификация. С тези мотиви СРС е отменил НП.

Решението е правилно.

Споделят се изводите на СРС, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са спазени и императивните разпоредби на чл. 42, т. 3, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН относно датата на извършването на нарушението. Не става ясно коя е датата, на която АНО приема, че е извършено вмененото на ответника по касация нарушение, което съгласно посочената санкционна норма на чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ е оставане в страната след изтичането на срока за пребиваване. Неизпълнението на изискванията на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, състоящо се в непосочване на дата на извършване на административното нарушение, е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Следва да се посочи, че датата на установяване на нарушението, в случая е различна от датата на извършването му, като двете дати имат съществено самостоятелно значение за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59-63 ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. За тази цел е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено. Доводът на касатора в касационната жалба, че Г. е имала право на продължително пребиваване — с разрешен срок до една година от датата на издаване на разрешението за пребиваване до датата на изтичане на неговата валидност, а именно: 12.06.2021 г., не може да санира липсата на констатации за това в самото НП. При липса на такива фактически констатации в НП не би могло да се вземе отношение по тези съществени въпроси за законосъобразността на административното наказване от гледна точка на спазване на процесуалните и давностните срокове, предвидени в ЗАНН, което нарушава правото на защита на наказаното лице.

Споделят се и изводите на въззивният съд за несъответствие между словесното описание и правната квалификация на твърдяното нарушение. Съгласно сочената за нарушена разпоредба чл. 34 от ЗЧРБ, всеки чужденец е длъжен да напусне пределите на страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване. Описаното в НП, нарушение се изразява в това, че Г. е превишила разрешения срок на пребиваване в страната в продължение на 22 /двадесет и два/ дни. Т.е. органът е приел, че нарушението се изразява в неразрешено фактическо пребиваване, а не за ненапускането ѝ до изтичане на определен срок за пребиваване.

Като е отчел съществените пропуски в НП и го е отменил като незаконосъобразно, СРС е постановил правилно решение.

Отделно от гореизложеното настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че при липсата на осигурен преводач в хода на административно наказателното производство, ответникът изцяло е нарушил правото на участие и защита в това производство на лицето Г., която се явява чуждестранен гражданин.

Съгласно разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления са приложими нормите на НПК. Според

чл. 21 НПК, лицата, които не владеят български език могат да се ползват от родния си или от друг език, за което се назначава преводач. Задължението за осигуряване на условия и възможности за ефективното упражняване правото на защита е регламентирано и с чл. 15 НПК. Необходимостта от назначаване на преводач от български на чужд език в административнонаказателното производство произтича и от задължението на актосъставителя по чл. 43, ал. 1 ЗАНН да осигури възможност на нарушителя да се запознае със съдържанието на съставения акт към момента на предявяването му. Касае се за процесуално задължение, поради което не следва да се счита, че ползването на преводач е предпоставено единствено и само от проявена от самия нарушител инициатива. Невъзможността нарушителят да се запознае със съдържанието на акта на разбираем за него език към момента на съставянето му е довела до ограничаване на правото му да се защити и да участва ефективно в първата фаза на административнонаказателния процес - тази пред административнонаказващия орган.

Освен по отношение съставянето и предявяването на АУАН, задължението за осигуряване на преводач е относимо и към производството по Раздел IV от ЗАНН за налагане на административните наказания, понеже именно с НП се повдигат и предявяват административнонаказателните обвинения. Пренебрегването на това изискване представлява съществено процесуално нарушение, тъй като пряко засяга правото на защита. Правото на нарушителя да ползва преводач е неотменимо, като само при негово изрично и надлежно дадено съгласие може да бъде лишен от това му право. С оглед правилата за разпределяне на доказателствената тежест, административнонаказващият орган е този, който следва да докаже, че е налице изричен отказ за назначаване на преводач в хода на административнонаказателното производство, за какъвто няма данни да е налице по делото.

Липсата на преводач, който да разясни смисъла на административното обвинение на нарушителя и правата му на защита по предвидените в ЗАНН процесуални възможности са довели до абсолютно процесуално нарушение, което не може да бъде saniрано нито в административно наказателното производство, най малко и във въззивното съдебно производство.

С тези мотиви касационната инстанция намира обжалваното съдебно решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Не се установяват релевираните с касационната жалба основания за отмяната му.

С оглед изхода на спора и липсата на заявена от ответника по касация претенция, разности в настоящето производство не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XX^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.01.2022 г., по описа на Софийски районен съд, 112 състав, постановено по НАХД № 11117/2021 г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

